

UNA ETAPA APASSIONANT

Josep Llobet

Començarem aquesta etapa situant-nos a l'any 1995, o sigui, que haurien passat ja uns vint anys des d'aquell famós «Torneo». Ha plogut molt des d'aleshores i la majoria de precipitacions, jo diria que per bé, però com a arreu, també hem tingut alguna que altra tronada.

Tots sabem, i crec que ningú ho pot negar, que el gran culpable de que en aquest instant jo estigui plasmant part de la història d'un club atlètic no és ningú més que el nostre entrenador i fundador, en Ramon (més què el nostre entrenador era com el nostre protector, amic, confident...). Sense ell res no hauria estat igual. També, evidentment, igual de culpables són tota la gent que sempre han estat al seu costat. Malgrat tot, jo crec que les persones no poden estar tant temps al capdavant «tirant del carro» i quan això passa és quan poden començar les tronades. Així doncs el gran aiguat de l'atletisme castellarenc i del nostre CAC ja tenia nom, JAC. La JAC és un segon club d'atletisme al nostre poble conseqüència d'una divisió social dins la nostra entitat. No crec que s'hagi de valorar qui tenia raó, si els uns o els altres, la realitat és que hi havia una gran divisió entre dues

Any 1985. Montserrat Bergadà en el pòdium de guanyadors, al costat de l'entrenador Gregorio Rojo i l'atleta olímpic J. M. Abascal. Cursa celebrada en el barri barcelonès de Sant Antoni i que va ser la primera que hi va participar

persones i això els va portar a la creació de l'altre club. És, precisament, aquest naixement el que provoca la reacció d'una sèrie de gent que d'algun o altra manera estimava al CAC i que es posicionen en contra de la divisió atlètica del poble. D'aquesta gent és d'on surt un grup d'atletes i ex-atletes que primer entren en junta per després constituir la nova junta. El seu objectiu és despertar el CAC i unificar l'atletisme castellarenc.

La veritat és que el CAC, en aquell moment, estava sota mínims, sense promoció (pot ser, si no recordo malament, la promoció es limitava a poc més que l'atleta del Josep Maria Giménez, en Carles García) i amb els atletes incondicionals que encara quedaven d'èpoques més glòries (molts d'ells de Sabadell), però això sí, el CAC tenia el que alguns havien oblidat (entre ells l'alcalde i l'Ajuntament) i eren 20 anys d'història.

Moments difícils passen a tot arreu, i diferències d'opinions sempre n'hi ha, però res no és excusa perquè es lluiti, discuteixi, treballi... Diguem-ho com volguem des de dins mateix del CAC, i mai creant un nou club amb les divisions i enfrontaments que això suposa, i molt menys subvencionat amb diners del poble. Perquè la JAC no hagués tirat endavant mai si des de dins mateix de l'Ajuntament no s'hagués donat suport, tant material com econòmic.

Junta Directiva entrant

Així doncs farem coincidir aquesta etapa amb el començament de la nova junta directiva. Aquesta nova junta estava formada pel jove Oriol Sagrera com a president (només tenia 26 anys), el incombustible Juan Pedro López com a sots-president, en Benjamí Benedicto com a secretari (no sabia els escrits de *Forja* que li quedaven per endavant), en Josep Llobet com a tresorer, en Joan Manel Sesé com a director tècnic (pequeño-gran Sesé) i com a vocals en Manel Pané i Josep Comasòlives.

L'Oriol Sagrera, atleta fundador i fill del primer president, sense cap més experiència que la d'haver «mamat» CAC des dels 6 anys, serà peça clau a la nova junta i acabarà sent un gran polític de relacions amb l'Ajuntament. El no agradar-li «sortir a la foto», i des de fora, pot semblar que no hagi treballat tant com ho ha fet.

En Joan Pere López és atleta en actiu, amb experiència en juntes anteriors i cap d'una família d'atletes i col·laboradors que, del primer a l'últim, senten passió pel CAC. És dels que no falla mai. Serà important per mantenir durant tots aquests anys als fondistes units i integrats al CAC.

En Benjamí Benedicto, també atleta en actiu, és un gran amant d'aquest esport i tot el que en xifres i rècords suposa, tant dins com fora del CAC. No imaginava els «quilos» d'escrits del CAC que li quedaven

per davant i que, per sempre més, deixarà escrites totes les marques dels nostres atletes en forma de rànquing, juntament amb el rànquing del Lluís Navarro.

En Josep Llobet, atleta, i sense més experiència que la d'haver mamat CAC des dels 12 anys, serà l'encarregat d'administrar els pocs recursos econòmics de la primera etapa i els «una mica millor» recursos de la darrera etapa.

En Joan Manel Sesé, atleta en actiu i fundador, és i va ser una altra de les peces claus d'aquest club. En Ramon l'anomena pequeño-gran Sesé i, sens dubte, la història ho confirmarà. És aquella persona que totes les entitats busquen i que poques troben. Nosaltres, però, no sabíem que la teníem. Serà el pilar que substituirà al Ramon. Treballador, meticulós i seriós, i sobretot amic dels seus amics, li agrada la «canalla» i en sap molt d'atletisme.

En Manel Pané, com atleta fundador, ha crescut i s'ha fet amb el CAC. Pel seu caràcter i la seva manera de fer ha ajudat a tenir una junta d'amics i bon ambient, essencial per a treballar tants anys. És, a més, fill d'un dels més fidels col·laboradors que ha tingut mai el CAC, que malauradament ens va deixar l'any 2001, en Ramon Pané. Sense gent com ells, ni el CAC ni cap altra entitat existiria.

En Josep Comasòlives, atleta i col·laborador del CAC des de fa molts anys, forma part dels fondistes que tant han donat al CAC i que tant s'han involucrat amb la nostra entitat al llarg de la nostra història.

Ara ja tenim nova junta, però al davant tenim a un club «en hores baixes», doncs totes les entitats passen per moments difícils: estem sense pràcticament promoció i amb unes pistes d'atletisme a les afores del poble a les quals només s'hi pot accedir amb cotxe. Tenim una junta directiva molt jove, amb una mitjana d'edat de 30 anys, no tenim pràcticament presència a les escoles, la massa social de l'entitat està desmotivada (la presència a l'última assemblea on es va nomenar la nova junta va ser d'una sola persona), la junta sortint està totalment «cremada» i, en la meua opinió, sense creure massa en la nova junta..., o sigui és complicat saber per on començar.

Any 1997. Cros de Terrassa,
Campionat de Catalunya.
Joan Manel Sesé i Juan Pedro López

Objectius marcats per la nova junta i resultats

Abans d'entrar més a fons en els objectius de la nova junta cal destacar un fet molt important, i és que tota la gent històrica de l'última junta i sobretot en Ramon van saber apartar-se i allunyar-se tant de la junta com del club i van «deixar fer» a aquells «nanos». Això que dit d'aquesta manera sembla tan fàcil ha estat clau per a poder treballar, amb encerts i errors, tranquil·lament i ha evitat més d'un enfrontament i malentès que de ben segur hauria afectat en els resultats. De vegades és difícil estar en junta, però més difícil pot ser deixar-ho després de tants anys i més tractant-se, la majoria d'ells, de fundadors. Ells amb molt encert ho van saber fer.

El primer objectiu que es va marcar la nova junta era atlètic: aconseguir posar en marxa la promoció. Es va considerar que la millor manera era la que històricament havia funcionat, o sigui, portar monitors a les escoles, al màxim d'escoles. Pensem que gairebé és l'únic sistema ja que amb les pistes d'atletisme als Saulons és molt difícil que hi hagin pares disposats a portar o autoritzar a què portin als seus fills, almenys fins que aquells pares no s'integrin al club. Per tant, es comença a treballar, no sense dificultats, amb les escoles.

La primera escola on s'aconsegueix començar a treballar és l'Emili Carles Tolrà, amb en Joan Avellaneda d'entrenador i d'on sortirà l'atleta Lluís García. Posteriorment es va començar a treballar amb El Casal, amb en Dani Sagrera d'entrenador, i al Sant Esteve, amb la Mònica López d'entrenadora. A les altres escoles, per diferents motius, no s'aconsegueix col·locar cap monitor. Després d'un temps i veient que la cosa comença a funcionar es comença a pujar els nanos a les pistes amb l'ajuda d'alguns pares. Aleshores és quan es comença a perfilar la nova escola d'atletisme.

El segon gran objectiu és millorar les relacions amb l'Ajuntament. Cal apuntar que els darrers anys el CAC havia estat enfrontat públicament amb l'Ajuntament, som l'entitat «terrorista». Fins i tot, en senyal de protesta, es va deixar d'organitzar la Cursa Popular de la Festa Major. La falta d'unes instal·lacions adequades i prop del poble primer i el suport que descaradament dona l'Ajuntament a la JAC va trencar gairebé les relacions. Es vol canviar la manera de fer de tants anys, transformar l'enfrontament diari amb l'ajuntament per una relació més «estira i afluixa» i evitar que les discrepàncies surtin a la llum pública.

El tercer tema és la JAC. Amb la JAC vàrem voler intentar el diàleg i l'acostament, amb l'objectiu de, quan abans millor, unificar l'atletisme castellarenc. Les relacions amb la JAC són gairebé nul·les malgrat els intents d'acostament tant oficials com particulars.

El quart gran objectiu era el social, tornar la il·lusió a tota aquella

massa social històrica del CAC, tota aquella gent que durant tants anys havia estat al costat de l'entitat havien gairebé desaparegut. Es tenia que tornar a arrencar aquell esperit de col·laboració que tants cross, milles, curses populars, etc. havien organitzat. Però la sorpresa va ser que gairebé espontàniament la massa social es va anar acostant a aquella junta tant jove, fins el punt que mentre que a l'assemblea on es va presentar hi va assistir una sola persona, al cap d'un any, a la següent assemblea, es va omplir la sala de Petit Format de l'Ateneu Castellarenc.

Al poc temps es comencen a veure els primers resultats. Atlèticament la promoció va creixent i es comença a creure en què la recuperació del CAC és possible. El creixement del CAC, l'estancament de la JAC, junt a què alguns atletes es canvien de club i aquella cursa contra la droga de l'any 1996 organitzada per l'Ajuntament on pràcticament la majoria d'atletes són del CAC, fa que els responsables municipals comencin a creure novament en el CAC. És a partir d'aquell moment i malgrat que algú de l'oposició intenta que no sigui així, que l'ajuntament comença a ampliar la subvenció a favor del CAC, a fer gestos clars de suport a la nostra entitat i a reconèixer que es va precipitar en ajudar a què a Castellar hi haguessin dos clubs d'atletisme.

Any 2002. Cursa de Festa Major de Castellar. Primer pas per meta dels atletes
A. Vilalta, J. Rodilla, J. Llobet, J. Pons i J. Olivé

D'altra banda, la massa social del CAC dóna suport a aquella directiva. Això queda palès quan, en un dinar de germanor a les pistes, hi assisteixen més de 100 persones. Tampoc hi falta col·laboració a les competicions i actes organitzats. La recuperació de la il·lusió per part de la massa social, el creixement de la promoció, la serietat d'una junta directiva i també, crec jo, el suport que rep pel petit deute municipal pel mal que havia fet donant suport a la JAC s'ajunta amb el fet de què la compensació de les empreses del polígon Pla de la Bruguera ha cedit un terreny gran i ben situat. Tot això fa que l'alcaldia es plantegi la construcció d'unes noves pistes d'atletisme. No era cosa fàcil malgrat que en un principi les van plantejar de cendra, de només sis carrers, amb només dues torres de llum i uns vestuaris molt petits. La despesa era gran i no se sabia la resposta que podia tenir per part del poble. Apostar per unes pistes d'atletisme era arriscat si després era utilitzat per poca gent, però alguna cosa positiva desprendria el CAC quan es va prendre aquesta decisió municipal.

També els fondistes agafen empenta. A la temporada 95-96 ja es parlava d'uns 40 atletes fondistes encapçalats per l'entrenador Manolo Hoyo i l'incombustible Joan Pere, destacant la Montse Bergadà que en poc temps va polvoritzar les marques del club i va estar cridada per la selecció catalana. Aquest seria el començament de la nombrosa família de fondistes que tindrà posteriorment el CAC.

És per aquesta empenta dels fondistes que el CAC l'any 1997 es decideix a organitzar una prova de la Copa Catalana de Fons: La Pujada i Baixada a Catafau.

Dissolució de la JAC

La fi de la JAC és, juntament amb la construcció de les noves pistes d'atletisme una de les coses més importants que van passar en aquesta etapa. No tant pel fet de què desapareixi una entitat, i menys quan la major part de la gent que la porta ha estat durant molts anys companya nostra (de ben segur jo i la majoria hauria preferit una fusió), sinó pel fet de què desapareixia una rivalitat inútil. A la llarga, el fet de què anessin creixent dos clubs en una població petita com la de Castellar hagués provocat enfrontaments entre les dues masses socials innecessaris i indesitjables per l'educació atlètica. Tenim per exemple el que passava a Mataró on la gent d'un club no podia ni veure a la de l'altre club. A més com atleta del Ramon, tenia molt present el que ell sempre ens deia, que «l'atletisme uneix».

Aquest dissolució portarà tranquil·litat a la junta i clarificarà els dubtes respecte la futura gestió de les noves pistes d'atletisme. A més, el fet

Antigues pistes dels Saulons amb Castellar del Vallès al fons

de dissoldre's la JAC fa possible complir un dels grans objectius que la nova junta es va marcar.

Referent a la JAC encara ara ens preguntem diverses coses: per què el govern municipal va donar suport a una nova entitat que encara no havia demostrat res i va dividir la subvenció municipal anual en dues parts iguals? Per què no es va tenir en compte els prop de vint anys de història atlètica del CAC i el potencial que això suposa i que més tard es va demostrar? Per què una part de l'oposició es posiciona a favor de la JAC? (recordo un ple municipal on l'equip de govern insistia en fer un repartiment més just de la subvenció anual i aquesta oposició va insistir perquè no fos així, i finalment el CAC només va rebre 25.000 pessetes més que la JAC). Per què a la JAC se li acondiciona i se li posa un comptador de llum en un terreny del Pla de la Bruguera quan existien unes pistes municipals? Per què a la JAC se li posa un comptador i a les pistes municipals dels Saulons funcionen amb llum del propietari de la pedrera?

Etapa apassionant

Ja tenim l'escola d'atletisme en marxa, els fondistes en forma, la més que possible construcció de les noves pistes d'atletisme, els històrics de la

lliga i algun atleta més també en plena forma, l'Ajuntament donant ple suport al CAC, la junta eufòrica, un sol club d'atletisme... Però anem a pams.

L'escola d'atletisme, amb el nostre tècnic Joan Manel Sesé al capdavant, es consolida tant a les escoles com a les pistes. Amb aproximadament 40 o 50 nois i noies repartits entre l'escola Sant Esteve amb la Mònica López d'entrenadora, l'Emili Carles Tolrà amb l'Andreu Costa, El Casal amb el Jonathan López i a les pistes d'atletisme amb el Josep M. Giménez i l'Àngel Galobart d'entrenadors. Malgrat tot, seguim amb el problema de tenir les pistes d'atletisme lluny del poble i no poder entrenar tots junts.

Els atletes que participen a la lliga es defensen bé, tot i ser atletes consolidats —alguns ja «tradicionals» com el Jordi Espuñes o l'Antoni Vilarribies, que porten molts anys defensant els colors del CAC— a l'espera de noves fornades provinents de la promoció. El CAC dels anys 1995, 96 i 97 es va mantenir a segona divisió i l'any 1998 gairebé puja a primera, i tot això sense tenir unes instal·lacions adequades per entrenar.

La junta directiva és una pinya i està molt il·lusionada amb el futur immediat i, sobretot, amb la realitat d'un somni: les pistes d'atletisme. Cal dir que sense la unió i amistat entre tots els membres de junta que va caracteritzar aquesta etapa possiblement no s'haguessin aconseguit tots els objectius. Molts són els sopars que s'han fet i moltes les ampolles de cava que s'han obert. Aquestes coses són les coses que fan que altruiïstament es treballi tant de temps i amb tantes ganes. No recordo en els deu anys de junta que s'hagi tingut de votar res, tot s'ha decidit per consens.

Però si una cosa havíem somiat, si per una cosa havíem lluitat des de petits, si alguna cosa ens havíem discutit amb un o altre alcalde, aquesta era per unes pistes d'atletisme dignes i prop del poble. I això es començava a perfilar com una realitat. Malgrat l'estimació que tots teníem i tenim per les pistes dels Saulons (actualment fora d'ús) i el bon servei que han fet a l'entitat, el fet de no tenir unes instal·lacions adequades era un fre important atlèticament parlant. Dic que ens apreciàvem les pistes dels Saulons i era lògic, doncs els mateixos que ara estàvem en junta havíem col·laborat amb les nostres pròpies mans a construir-les (tota la corda de la pista es va col·locar a estones, el topògraf Francesc Farriol la va marcar i els atletes i col·laboradors del club l'anaven col·locant) i a dotar-les del mínim necessari per poder entrenar el màxim de proves atlètiques.

Ara aquell somni d'un esport d'unes noves pistes d'atletisme mínimament dignes es començava a perfilar. El primer avantprojecte que es va presentar no tenia res a veure amb el que posteriorment serien les nostres actuals pistes. Eren unes pistes de 400 metres, amb només sis carrers de cendra, amb dues torres de llum, uns vestuaris petits (això sí, amb vestuari local, vestuari visitant i vestuari d'àrbitres) i molts petits defectes.

Els nostres tècnics, Àngel Galobart i Jaume Gual es posaven les mans al cap. Però casualment un dels nostres més grans atletes, en Toni Creus, havia acabat la carrera d'arquitectura i no menys casual era el fet que, de projecte final de carrera, hagués fet unes pistes d'atletisme. Aquesta circumstància es va posar en coneixement de l'alcalde que, amb gran encert el va nomenar d'arquitecte d'obra. A partir d'aquest moment va començar a crear-se un projecte que, pas a pas, portaria les actuals pistes d'atletisme. Es van dissenyar els actuals vestidors —masculí i femení—, amb un gimnàs gran, un local per material, una secretaria estratègicament col·locada per poder treballar amb foto-finish i, damunt de tot, una gran terrassa que servís perquè el públic tingués bona visió de les competicions. Es va començar a parlar de, enlloc de sauló, col·locar-hi un sintètic econòmic i, més endavant, es va parlar de col·locar-hi tartà. Si es feien de tartà el millor era no fer-hi 6 carrers sinó 8, o sigui la cosa es complicava.

Mentre el projecte s'anava completant, la junta de compensació del polígon Pla de la Bruguera anava omplint el que era un barranc per convertir-lo en un terreny pla i gran per poder-hi construir les pistes. No sense dificultats ja que les moltes tones de terra a compactar van complicar l'obra.

Així doncs, una vegada que estava el terreny totalment pla (es va haver d'aplanar dues vegades ja que la construcció d'unes pistes d'atletisme no tolera l'1% de pendent que per altres usos es considera un terreny pla) ja es podia començar la construcció de les pistes d'atletisme. Mica en mica es va anar millorant el projecte, amb l'augment de pressupost que això suposava, i finalment es va perfilar unes grans instal·lacions. Les pistes serien de 8 carrers i de tartà, els vestuaris justets però correctes, enlloc de dues torres de llum en posarien quatre, al voltant de les pistes es faria un circuit per a poder rodar (un gran encert), es van dotar d'un gimnàs, local per material i una àmplia zona a l'interior del perímetre per a poder rodar, organitzar crossos, etcètera.

Al mateix temps s'estava projectant la construcció del Parc dels Colobers, i per complementar les pistes d'atletisme es va proposar que s'hi construís un circuit per a «rodar», il·luminat i, al mateix temps, amb una superfície apte per a poder córrer amb sabates de claus. L'objectiu era deixar-lo com a circuit permanent pel Cros de Castellar, que organitza cada any el CAC. Cal tenir present que un dels grans problemes que tenim els clubs atlètics en el moment d'organitzar un cros és el trobar un terreny prou gran i suficientment pla per a poder portar-lo a terme.

Finalment el dissabte 8 de maig de 1999 es porta a terme la festa d'obertura de les Pistes d'Atletisme, que es fa coincidir amb la celebració dels XXV anys d'atletisme castellarenc, que no es pot confondre amb el

que posteriorment seran els actes del XXV aniversari del CAC (l'any 2003). Aquest fet serà la culminació d'un somni i la fi d'una lluita portada a terme pel CAC durant molts anys i que de ben segur marcarà un abans i un després en la història de l'atletisme castellarenc i de la pròpia entitat. Aquests actes de ben segur quedaran a la memòria de molts, sobretot el relleu amb sortida al carrer Sala Boadella (antic col·legi El Casal), pas pel col·legi El Casal, seguidament cap a les pistes de Can Riera o dels Saulons, per acabar a les noves pistes del Parc de Colobriers, amb una volta d'honor pel nou tartà en la que portaven conjuntament la torxa un dels més veterans atletes del CAC, en Josep Pons, i un dels més joves, en David López.

És a partir d'aquesta inauguració quan el CAC començarà un creixement imparable: la promoció es dispara i arribarà l'any 2003 a prop de 100 atletes, que formen grups tan nombrosos i amb tanta qualitat com el «dream team» dels nascuts a l'any 1989. Aquests nois han quedat campions de Catalunya per equips tres anys consecutius, el primer com alevins i els altres dos com a infantils. Això sense desmerèixer els altres grups que sense ser tan espectaculars aconsegueixen grans èxits. Aquesta enorme tasca de promoció engegada l'any 1995 encara no ha arribat a les categories més grans i tot just comença a participar a la Lliga. És per això que ens preguntem: què passarà ben aviat quan aquesta promoció participi a la Lliga Catalana de Clubs?

En quan a la resta, el CAC està entrenant a prop de 250 atletes i compta amb més de 300 socis. Ha triplicat el pressupost i és, sens dubte, un dels clubs capdavaners de l'atletisme català en promoció (si no el primer) i ben aviat esperem que a nivell absolut. Actualment té ja, tant en junta com col·laborant, gent que no té res a veure amb els de sempre. Es tracta de gent totalment nova i integrada al nostre club, el que demostra que la nostra entitat està altra vegada en «plena marxa». Es aquest fet el que ha permès que alguna de les persones que es van veure gairebé obligats a aga-

Any 1999. Inauguració de les Pistes del Parc de Colobriers. David López i Josep Pons fent la volta a la pista amb els atletes de promoció al darrera

far el timó d'aquell adormit CAC de l'any 1995 s'hagin pogut desvincular de la junta directiva i dedicar-se a ajudar al CAC des d'altres fronts, deixant el futur del club en mans de la gent que actualment trepitja pista.

Cal dir, però, que els fruits que s'estan recollint en aquesta etapa de la història del CAC són possibles gràcies a tota la gent que des de dins la junta, des de les pistes entrenant, des de la col·laboració en els actes del CAC, des de l'Ajuntament... han cregut en un projecte que primer va encapçalar el «gran» Ramon Montllor i després el «pequeño-gran» Sesé. Ells i la seva gent han sabut tirar endavant, treballant dia a dia i any rera any, desinteressadament i no sense obstacles. Només aquesta gent sap el que ha costat aconseguir unes pistes d'atletisme pel poble, tot i que segurament alguns dels que més han lluitat ni tan sols la utilitzaran mai. És a aquesta gent als que primer de tot hem de donar les gràcies. També agrair a tot el poble i el seu Ajuntament per haver cregut finalment el que tants anys predicava el CAC i que de ben segur li treurà profit. Tampoc hem d'oblidar l'esforç de les empreses del polígon Pla de la Bruguera que, amb la seva junta de compensació, han pagat el terreny i una part important de la construcció de les pistes d'atletisme. I, per últim, reconèixer a aquell «boig» de Ramon Montllor que pels anys vuitanta demanava unes pistes d'atletisme pel poble que tenia raó. Als que no pensin així que es passin qualsevol vespre per les pistes.

Per acabar agrair-li al Ramon tot el que ha fet per l'atletisme castellarenc i per molts de nosaltres quan érem petits, ell ens va fer sentir el CAC com a nostre. És aquest sentiment de quan érem «canalla» el que ens va obligar a entrar en Junta, és el que ara intentem transmetre als nostres joves i és el que farà que les noves generacions sentin el CAC com a seu. En definitiva, és el que farà aquest Club encara més gran el dia de demà.